

Gager end dem, Staten i Øjeblikket giver Dommene, og det vilde da være uheldigt, om det blev ret almindeligt, at de dygtige Dommere, som ikke sidde inde med Formue, gik over til disse private Virksomheder. At Tilbudene ville komme og i mange Tilfælde ville blive modtagne, hvis man ikke forandrer Gageforholdene, er udenfor al Tvivl. Og naar man vil nedlægge bestemt Forbud mod, at de i § 3 nævnte Embedsmænd efter 1917 beholde visse Virksomheder, de nu have, antager jeg, at man maatte give dem en Erstatning i Overensstemmelse med, at man ifølge Grundlovens Bestemmelse ikke kan tage en Mands Ejendom fra ham uden at give ham Erstatning. Her have de overtaget den og den Virksomhed under Forudsætning af, at det Forbud ikke kom. Tager man nu en saadan Virksomhed fra vedkommende, uanset at den ikke kolliderer med hans Embedsstilling, maa man give ham en Erstatning. Da imidlertid Rigsdagen ikke er Administration, men det er Ministeriet, som er den højeste Administration, finder jeg, at hvis der overhovedet skal gøres Indberetning til Ministeriet om Tjenestemændenes Bivirksomheder, maa det blive derved. Det forekommer mig, at den Meddelelse, som Konseilspræsidenten ifølge § 9 i Lovforslaget skal give Rigsdagen, egentlig ikke kan motiveres. Det kommer ikke Rigsdagen ved, hvilke Virksomheder Embedsmændene have. Det vedkommer den øverste Administration. At Embederne blive forsvarligt besørgede, er og bliver den øverste Administrations Sag, den, som skal afgøre, om Bivirksomheden er af en saadan Natur, at der kan komme Kollision, eller den i øvrigt har nogen Skavank. Men Meddelelsen til Rigsdagen forekommer mig urimelig, der er ikke Grund for os til at rode os ind i Forhold, hvor Rigsdagen ikke har noget som helst at gøre.

Jeg skal da slutte med at sige, at for saa vidt man vil bøde paa, hvad man tager fra Embedsmændene ifølge § 3, og saa i øvrigt gennemfører Forslaget i den Aand, jeg begyndte med at omtale, skønner jeg ikke rettere, end at det er meget sunde Principper, der ere nedlagte i Forslaget, men jeg vilde finde det naturligt, at det blev ændret derhen, at en saadan Søgning om Tilladelse hos en Myndighed til Overtagelse af en Virksomhed, naar der ikke foreligger Grund til at beklage sig over Embedsmændene, burde falde bort.

Parkov: Lovforslagets Hensigt er at sikre Staten dygtige Tjenestemænd, som staa uafhængigt af Indflydelser andetsteds fra. Lovforslagets Hensigt er at forhindre enhver Sammenblanding af de Hensyn, Embedsmændene skyldte Staten, og de Hensyn, de eventuelt kunne komme til at skyldte private Foretagender, til hvilke de have viet noget af deres Kraft, og Lovforslagets Hensigt er endelig at hindre Statens Tjenestemænd i at overtage Stillinger, som ikke i Værdighed svare til det Embede eller den Plads, de beklæde i Statens Tjeneste. For saa vidt Lovforslaget har disse Formaal, tror jeg, man fra alle Sider vil være enig om at erkende det fuldkomne berettigede deri. Jeg tvivler nu om, at der har været nogen Grund til for Øjeblikket at fremsætte et Lovforslag for at sikre sig i saa Henseende. Jeg tror, at man, naar man undersøger Forholdene paa dette Omraade, maa erkende, at der har været meget faa Tilfælde, hvor Statens Tjenestemænd have vist Mangel paa Hensyn til Statens Interesser eller den Stilling, de beklæde, saa at man meget vel kunde være bleven ved de nu bestaaende Forhold og ikke behøvede at gribe ind med en Lovordning. Men vil man endelig ind paa at fæstne — kan man godt kalde det — den Praksis, der nu eksisterer, og som har eksisteret i lang Tid, forekommer det mig, at man kommer for vidt ind paa nye Bestemmelser, hvis man følger Lovforslaget i dets Enkelt-heder.

Det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Marott) udtalte, at i Lovforslagets § 1 indeholdtes Ouverturen til hele Lovforslaget. Jeg kan godt slutte mig til denne Udtalelse, det forekommer mig i Virkeligheden, at alt, hvad der kan siges om de Pligter, som Statens Tjenestemænd have, er sagt i § 1, og at alle de øvrige Paragraffer for saa vidt ere overflødige. Der staar i § 1: „Ingen Stats-tjenestemand maa paatage sig eller udføre nogen Bivirksomhed, der er uforenelig med eller egnet til at fremkalde Tvivl om den samvittighedsfulde og uhildede Opfyldelse af hans Tjenesteplicht eller er i Strid med den Agtelse, der skyldes hans Kald“. Her er der efter min Mening sagt alt, hvad der bør siges, der er i faa Ord udtrykt de Krav, Staten har Ret til at stille til sine Tjenestemænd, og opfyldes de, er ogsaa det opfyldt, som man ønsker at betrygge ved de følgende Paragraffer. Man kan saa sige, at fordi der er den Bestemmelse i